

פרחים

(מתוך הספר "אובססיה זה שם של בושם", מאת אריאל להמן, הוצאת הקיבוץ המאוחד)

כשבני החליט בסופו של דבר לקנות לה פרחים, הוא הרגיש הקלה מעצם ההחלטה, וגם היה גאה בעצמו במידה מסוימת - הנה הוא מעז להיות רגשן ורומנטי גם כשהציניות כל כך באופנה. סוף סוף ידע מה הוא רוצה לתת, אבל בחנות הסתבר שההחלטה ללכת על פרחים פתחה סדרה חדשה של התלבטויות, והוא עמד מול הדליים הנוטפים בלי לדעת מה לבחור.

הרעיון המקורי שלו, לקנות לנורית נוריות, נראה לו עכשיו מתבקש וצפוי יותר מדי, וגם הנוריות שעמדו בדלי הירוק נראו פתאום לא מספיק ססגוניות, נמוכות כל-כך יחסית לציפורניים ולכריזנטמות שבדלי הכתום. "סידורי-הפרחים" המוכנים היו יכולים להיות פתרון קל. בני בחן אותם מקרוב והרגיש רתיעה מהפרחים האלו, שניצבו בשורות מדורגות כמו חברות-זמר, ונראה ממושטרים, רחוקים מריחות של שדה ואחו. אני מעדיף משהו יותר טבעי, הסביר למוכרת שנחלצה לעזרתו, והיא הנהנה ושאלה אם הפרחים מיועדים לבחורה צעירה, וחייכה אליו חיוך ליפסטיק ורוד. יש לנו פרחים בכל סגנון ולכל מטרה, היא הסבירה לו, יש פרחי-בר ויש פרחי-גינה, יש מכל הצבעים, צריך להחליט מראש על המסר, ואז לבחור את הפרח שיבטא אותו. תן לי לנחש שזה מסר של חיזור, צחקקה אל בני כאילו יש להם סוד משותף, והוסיפה שמי יודע, אולי ייפול בחלקה לספק בבוא היום את הפרחים לחתונה. בני רצה ללכת משם, אבל היה מאוחר מדי, עכשיו עמדה המוכרת בינו לבין הפתח והצביעה על הדליות, רק שיראה כמה שהן פתוחות ויפות, אצלה בבית הן מחזיקות שבוע לפחות. אם זה משהו חגיגי, אל תוותר על ציפור גן-עדן, ובני אמר, לא תודה, וחשב שזה בעצם אנטי-פרח, הדבר המחוודד הזה, אולי ציפור, אבל בטח לא גן עדן.

בפינה משמאל עמדו הוורדים, מופרדים לפי הצבע לדלי אדום חזק ולדלי לבן ענוג. בני ניגש והתכופף אל הריח, ולרגע כבר היה מוכן לקנות את האדום הזה וללכת עם הרומנטיקה עד הסוף. אבל אז נזכר בנורית ובקולה החד כשאמרה בפעם שעברה, בני די, אתה בחור נחמד, אבל תדע ששום דבר לא יקרה בינינו, והוורדים הפכו אדומים מדי, מתקתקים מדי, והוא פנה מהם והלאה.

אולי בכל זאת לא יוותר על הריח, חשב כשניגש לדלי עם הנרקיסים. הוא כמעט התרגש מהבושם שעלה מהם, חזק כל-כך שאפילו אין צורך להתכופף בשבילו, ועולה דווקא ממלך הביצה החיוור למראה הזה, שנראה הכי עלוב בחנות ובכל זאת עולה על כולם עם הריח הזה שלו. כן, זאת בחירה נכונה, בני הרגיש שהוא ממש קרוב להחלטה, ואז נשמע קולה של המוכרת, לא כדאי לך, היא אמרה, נכון שיש להם ריח משגע, אבל אני צריכה להיות כנה אתך, הם יהיו נבולים אחרי יום.

בני לא רצה פרחים שיבלו אחרי יום. הנרקיסים הכעיסו אותו עכשיו, וגם המוכרת, איך מכל חנויות הפרחים הגיע דווקא אל המוכרת המעצבנת הזאת, אבל היא דווקא זאת שהצילה אותו - קלטתי כבר את הטעם שלך והנה הפרחים שלך, אמרה והושיטה לו צרור שליקטה מתוך דליים שונים בחנות. בני הסתכל בזר והתפלא לגלות שמאחורי הליפסטיק הוורוד יש מישהי שיודעת את מלאכתה. הוא החזיק את הזר השופע, הפרחים הרטובים טפטפו על ידיו, הוא הרגיש שיש לו שדה שלם בידיים, של לבן סגול צהוב וירוק, זה בדיוק מה שחיפש, והמוכרת חזרה על מחשבותיו בקול רם, זה מה שחיפשת, היא אמרה, אני אעשה לך מחיר מיוחד, שבעים שקל בסך-הכל.

אולי זאת פיה טובה בדמות מוכרת בלתי-נסבלת, התפתה לחשוב כששילם בקופה, מסתכל על הזר החי שמילא את הדלפק. הנה העודף שלך, היא אמרה, וקראה אחריו "בהצלחה" כשיצא מהחנות.

הוא הסתובב אליה בחיוך נבוך וראה שהיא קורצת לו מתוך הליפסטיק הוורוד. הפיה נעלמה, המוכרת עם הדליים מפלסטיק חזרה לעמוד בפתח החנות, אבל מה אכפת לו ממנה עכשיו, הוא צריך למהר לפני שנורית תצא מהבית. הוא הגביר את קצב הליכתו, שומע את הפרחים מרשרשים לו מתוך הצלופן השקוף.

יקח לו בערך עשרים דקות להגיע לדירה שלה אם ימשיך ללכת בקצב מזורז, קצב ההליכה היה עכשיו הדבר העיקרי שהעסיק אותו. הוא הסתכל כל רגע בשעון, מרגיש שכל שנייה שעוברת היא משמעותית ומחוללת שינוי. מפעם לפעם הרכין מבט ושמח לראות את הפרחים הטריים מתפרצים מתוך הצלופן. השמחה הצטרפה להליכה המהירה, והוא כמעט דילג לאורך הרחוב.

בפנייה הראשונה נאלץ לעצור. הרמזור להולכי הרגל התחלף בדיוק לאדום, ועשרות מכוניות זרמו אל הצומת. כל עוד הלך היה מרוכז בעצם ההליכה, אבל עכשיו נעצר, ומעגלי המחשבות התרחבו. הזר כבד, הוא הרגיש את זה, צריך לקוות שבבית של נורית יש כלי מתאים לזר גדול כל כך. בשלוש הפעמים שהיה אצלה לא שם לב לכלים, הוא מנסה להיזכר מה מונח שם על השולחן, אגרטל, או קערת פירות, או אולי משהו

אחר בכלל, השלט של הטלוויזיה ננית. הוא התרגז שהוא לא מצליח להיזכר, אם כי אפשר להבין את זה - כשהיה שם למדו יחד לבחינות. שינון החומר מצד אחד, וההתרגשות מנוכחותה של נורית מצד שני, גם ככה זה היה יותר מדי, הוא לא יכול היה להתפנות לפרטים של עיצוב החדר.

הוא לא יודע אם יש לה אגרטל. הפרט הזה נראה לו חשוב פתאום, מי יודע מה עוד הוא לא יודע, הוא לא ממש מכיר את הבית שלה, הוא גם לא ממש מכיר את החברים שלה, פרטים רבים כל כך הוא בעצם לא יודע עליה, וגם מתבייש לשאול. בפעם שלא התבייש ושאל אם היא פנויה, היא צחקה עליו שהוא קורא לזה ככה ואמרה ש'פנוי' זאת מילה שמתאימה לתא השירותים במטוס. הנה, אפילו את המילים שלה הוא לא ממש מכיר. הוא לא יכול להיות בטוח בשום דבר, אולי אפילו הזר הזה לא ימצא חן בעיניה.

לא, זה לא יכול להיות, הזר יפה כל-כך, אי-אפשר לא לאהוב אותו. בני מיהר לתבוע את עלבונם של הפרחים שהמשיכו לזהור בשמש כאילו כל מה שעובר עליו בכלל לא נוגע להם. הזר הזה חייב למצוא חן בעיני כל מי שיש לו קצת רגש, קבע בתקיפות, לנורית יש הרבה רגש, בזה הוא כן בטוח. הוא לא בטוח, לעומת זאת, שיש לה רגש בשבילו.

כמה זמן אני כבר רודף אחריה, הוא שאל, ונבהל מהניסוח הבוטה של השאלה, לא יפה לקרוא לזה 'לרדוף', יש מילים יותר מתאימות. המוכרת בחנות הפרחים אמרה 'חיזור', ואם כבר צריך להגדיר אז אפשר באמת להגיד שהוא מחזר אחריה, אבל גם המילה הזאת מעצבנת אותו, יש לה צליל גס, חזירי, אבל מה כל הסיפור של מילים והגדרות עכשיו, הוא לא זקוק להגדרות, הוא יודע מה הוא מרגיש, והוא מרגיש שהוא רוצה להיות איתה יותר, שיהיה ביניהם יותר קשר, אולי הוא מחפש את קרבתה, אבל זה לא 'לרדוף'.

הרמזור כבר הספיק להתחלף לירוק, בני הבחין בכך רק כשאנשים אחרים התחילו לחצות את הכביש, הוא הלך אחריהם, מסתכל סביבו, מתעכב ליד חלון ראווה, הוא שם לב שמוכרים שם דיסקים בזול, אולי הם רוצים להיפטר מהמלאי ועוד מעט כבר לא יהיו יותר דיסקים, כי הומצא מכשיר חדש, מי יודע איזה הפתעות הטכנולוגיה מכינה לנו. ההשתנות המהירה של הדברים הפחידה אותו פתאום, והוא נעצר במתכוון ליד הדיסקים, מרגיש שדווקא עכשיו חשוב להפגין נאמנות כלפיהם. הוא המשיך משם בצעד כבד יותר, וכששאל עצמו אם זה בגלל הדיסקים או בגלל נורית לא ידע לענות.

הוא הסתכל שוב בפרחים, מנסה לשאוב מהם עידוד, אבל הם נראו פתאום מנותקים, רעננים כמו ילד שלא יודע מהחיים שלו. מה זה הסיפור הזה של האגרטל, חשב, בטח יש לה איזה כלי, אפילו צנצנת גדולה תספיק. בקבוק לא יתאים, וחבל, כי בקבוקי קולה יש אצלה בשפע, הוא זוכר את זה מימי הבחינות. קוקה-קולה, לא שוקולד, היא האנרגיה שלה, ולמבחן במבוא לכלכלה הגיעה עם שלוש פחיות. זה לא מתאים לך לשתות קולה, הוא ניסה אז, והיא שאלה אותו, מה יש, אולי היא לא מספיק ספורטיבית לדעתו. אחר כך היא צחקה, היא אמרה שהיא כבר מכירה את הראש שלו, הוא בטח חשב שהיא שותה רק מי מעיין, אבל לידיעתו היא שותה קוקה-קולה, וגם אוהבת צ'יפס והמבורגר, ואפילו עוף.

בני שמח שהוא זוכר: הינה קטעי שיחות אמיתיות שהיו לו עם נורית. שיחות כאלה מעידות על קשר והיכרות, וכל מה שצריך זה רק להעמיק את ההיכרות, כלומר לקחת משהו שכבר קיים ולהוסיף עליו - יש הבדל כמותי, ולא איכותי, בין מה שקיים לבין מה שהוא רוצה. מצד שני, ההיזכרות גם מכבידה, כי בשיחות האלה נורית תמיד צוחקת, והוא כבר יודע לזהות בתוך השיניים הלבנות התואמות גם את העובדה שהיא צוחקת עליו, אולי היא מחבבת אותו כמו שהיא טוענת, אבל היא גם לועגת לו.

למה היא לועגת לו. בני הסתכל על עצמו דרך מה שנראה לו עכשיו המבט של נורית. בחור שלא מבין מה שאומרים לו, שאומרים לו 'לא' והוא ממשיך לנסות, ועוד במחוות רומנטיות מגוחכות כאלה. הוא התבייש פתאום כשזכר בשיר שהעתיק לה רק לפני שלושה שבועות. כבר כמה פעמים התכוון לשחק משחקים, להיראות כאילו הוא לא מעוניין בה בכלל, חוכמה עתיקה גורסת שככה צריך לעשות, הוא אף פעם לא ממש הבין את החוכמה הזאת, למה כשרוצים מישהו זה נתפס כמו לעמוד לרשותו, וכשכאילו לא רוצים זה מעמיד אותו לרשותך, הוא לא בנוי למשחקים האלו, אם ידרדר אליהם אולי ירוויח את נורית, אבל יפסיד, ככה נראה לו, משהו מעצמו.

היא לא תכריח אותי להיכנס להצגות האלה, כמעט אמר בקול רם, זוקף קומתו, וחשב פתאום שגם ההצגות לא תמיד יעילות, יכול להיות שהיא לא רוצה אותו וזהו, ואם יעמיד פנים של אדיש אולי היא פשוט תיאנח בהקלה ותאמר שסוף-סוף משהו נקלט אצלו. בני נבהל. הנה התסריט הגרוע באמת: הוא נכנע להמלצות שנותנים לו, נפטר מהמחוות הרומנטיות לטובת אדישות מלאכותית, ונורית ממשיכה לדחות אותו. נורית הפחידה אותו עכשיו, כל הקשר הזה לא נראה לו פתאום.

זה לא קשר, ותפסיק לקרוא לזה ככה, התנפל על עצמו, נכון שהיא אומרת שאנחנו ידידים, אבל המלה הזאת, המילה הבלתי-נסבלת הזאת, אפשר לדחוף אותה

לתא השירותים הפנוי במטוס. הוא לא רוצה להיות ידיד שלה. לא מעניינת אותו הידידות שלה. הוא לא צריך מילים פתוחות ליותר מדי אפשרויות. הוא רוצה שהיא תאהב אותו. הוא רוצה שהיא תרגיש אליו כמו שהוא מרגיש אליה, בדיוק כמו שהוא מרגיש אליה, לא גרם אחד פחות.

תפסיק לחלום באמצע הכביש, יא מניאק, צעק עליו הנהג במכונית שנתקעה במעבר החצייה בגללו, ובני הסמיק, והלך יותר מהר, אבל הזר הכבד הזה, הוא לא יכול למהר מאוד כשכל הפרחים האלו ביד שלו. הנהג קילל, בני לא הצליח לקלוט מה בדיוק הוא אמר, אבל היתה שם סדרה של קללות, זה ברור.

אנשים כל-כך עצבניים כאן, הוא שמע מאחוריו קול, בעיר צריך להיענש על חלומות. הוא הסתובב אל הקול, הוא לא ראה אותה במדויק, אבל ראה שהיא בגובה רגיל, עם שיער חום קצר ועיניים שהיה קשה להבחין באותה שנייה בצבע שלהם, אבל הוא זוכר שהן היו יפות. היא לא ממש חייכה אליו, אולי רק קצת, הוא לא יודע, אבל אפילו אם לא חייכה נראתה אוהדת כזאת, עובדה שאמרה מה שאמרה, נחלצת להגן על החלומות שלו. הוא לא שאל איך קוראים לה, זה היה באי-תנועה בין רמזור לרמזור, הוא לא חשב הרבה, לא היה זמן, הוא לא חשב, ורק הרגיש איך הפרחים כבדים לו פתאום, קחי, זה בשבילך, ככה הוא אמר, והוא נתן לה את הפרחים למרות שלא ידע בכלל מי היא.

חמוטל הופעתה כל-כך, שלא הספיקה לשאול את הבחור המשונה איך קוראים לו ולכבוד מה המתנה שלו. תמיד לוקח לה שנייה-שתיים לתפוס מה קורה, מידד היה שואל איך בחורה חכמה כמוה תופסת כל-כך לאט, וגם במקרה הזה, עד שקלטה שהפרחים הם שלה, כבר התרחק הבחור, ונעלם אל תוך רחוב צדדי, והיא לא תלך אחריו לשאול אותו שאלות, אין לה כוח לזה עכשיו, היא תמשיך בסבב הדירות הנוראי ואולי תצליח סוף-סוף למצוא לעצמה מקום.

מהבוקר היא מחפשת. אחרי הדירה השישית כבר הפסיקה לספור, היא כבר לא בטוחה שתמצא אי-פעם בית, דווקא עכשיו, כשהיא צריכה כל כך חדר לשים בו את הראש. כשמידד והיא חיפשו ביחד, זה נראה פשוט יותר, נראה שהשמחה על המעבר לגור ביחד הקהתה את הקושי, היא לא יודעת, עכשיו הדירות מכוערות כל כך ויקרות, והיא מרגישה כמו אצל רופא-שיניים, כשצריך לשלם כדי לסבול. החפצים שלה כבר די ארוזים. אתמול החליטה לעשות מעשה וארגנה אותם לחבילות, היא היתה צריכה להמחיש לעצמה שהפעם זה אמיתי, במשך יום שלם הפרידה לשלה ולשלו, ועכשיו כל

הדברים שלה מסודרים בחדר השני, החדר שמידד היה הולך לישון בו כל פעם שרבו. היא ניסתה להגיד לעצמה שיעשה לה טוב לחפש דירה, הנה משימה קונקרטית שתחייב אותה לקום מהמיטה ולצאת לעולם ולעשות משהו עם עצמה, אבל תיכף בבוקר פגשה את סמו שאמר לה, ד"ש לאיש שלך, והיא נשארה משותקת, כי מה אומרים במקרה כזה - הוא לא שלי יותר, אין לי איש יותר, תסתום?

ועכשיו הפרחים האלה. בנסיבות אחרות הם יכלו להתאים, אבל עכשיו, לא יאמן שאת סבב הדירות הזה היא צריכה לעשות עם אחו ביד. אולי תביא את הפרחים הביתה, תשים אותם ליד החפצים שלה, זר פרחים מונח על ערימת מזוודות, בטח יש תמונה כזו איפושהו.

היא הגיעה לדירה הבאה ברשימה ועלתה במדרגות. ארבע קומות בלי מעלית. עובש בתקרה, שבעל הבית אומר שיטפל בו ושזה כלום. השירותים צמודים במפתיע למטבח. בעל הבית אומר שזה לא הפריע בכלל לדיירים הקודמים. הרצפה עקומה והמרצפות שבורות. שלוש-מאות שמונים דולר בסך-הכל, ורק תתחייבי לשנה מראש. היא מסתובבת בדירה, לא שיש הרבה מקום להסתובב בחדר הזה שמתהדר בשם 'סטודיו'. כפות הרגליים כבר מתמרדות נגד השוטטות המתמשכת, ועכשיו גם בידיים נהיה חם, בגלל הפרחים האלה. היא מסתכלת מהחלון לראות את הנוף, תמיד אותו נוף, דודי שמש על גגות מתקלפים באפור, אבל בלילה זה בטח נראה בסדר, כשרואים רק את האורות. היא אומרת מוכנית שתחשוב על זה, מצחיק איך שהיא כל הזמן מבטיחה את זה דווקא עכשיו, כשבעצם אין לה כוח לחשוב על כלום. בעל-הבית אומר לה "מזל-טוב" כשהיא ממהרת ללכת משם, ואחרי רגע היא מבינה שזה כנראה בגלל הפרחים.

למטה יש ספסל, ובבוקר הזה מתחשק לה להשתרע עליו, אבל מביכה אותה התמונה של בחורה מתמוטטת על ספסל ברחוב, ולעשות את זה עם זר פרחים ביד בכלל לא בא בחשבון. היא מתיישבת רגל על רגל, הפרחים סוף-סוף על הספסל ולא בידה, היא והם תופסים את כל הספסל, ככה לא יתיישב לידה שום נודניק.

הרגליים נחות קצת, אבל הראש ממשיך לעבוד, מתכנן את הדירה הבאה שעליה לראות, בודק שוב את הרשימה בעיתון, כמה פעמים כבר פתחה וקיפלה את הלוח הזה, רק מזה אפשר לחטוף ייאוש. היא כבר מכירה את התיאורים של כל הדירות: שקטה וסימפטית, יפה ויוקרתית, מרווחת ומושקעת, אבל היכן היא דירת הפלא שתהפוך להיות פעם בית.

לא, אסור לחשוב על מה שיהיה הלאה. צריך להתרכז בלוח של העיתון ובכתובות שכתבה לידו בעיפרון. היא לא חושבת על דברים אחרים. לפחות לא בשלב זה. מידד לא קיים עכשיו, השנתיים שהיו יחד לא קיימות עכשיו, מה שיהיה הלאה לא קיים עכשיו, יש רק פרטים טכניים. איך לארוז, איך למצוא דירה, איך לישון, ומה לעשות עם הפרחים האלה. גם להם צריך למצוא איזה פתרון.

היא יכולה לתת אותם כמו שקיבלה אותם, למצוא מישהו ברחוב ולהפיל עליו זר, הוא יגיד תודה והיא תמשיך קלה יותר. לא היה עולה על דעתה שאפשר לעשות את זה, אבל אחרי שזה קרה לה, זה נראה קל. מוצאים מישהו שנראה מתאים, איש או אישה, אולי ילד, מושיטים לו פרחים, ושיחשוב מה שיחשוב. למה באמת הוא נתן דווקא לה את הפרחים, אולי פשוט משום שהיתה שם, אולי בגלל המשפט שאמרה, מה היא אמרה בכלל, איזה קשקוש על עיר וחלומות. אולי הוא נתן לה את הפרחים כי רואים עליה שהיא לבדה עכשיו, רואים שהיא פתוחה להצעות; כמה שהביטוי הזה דוחה, אפשר לחשוב שהיא קרן השקעות.

היא הסתכלה על הפרחים. צריך להודות שהם יפים. יפים מכדי שיהיו מקריים, מישהו בחר אותם בקפידה, אבל מי בוחר בקפידה משהו שהוא נותן אחר כך ברחוב. המתנה הזאת הבהילה אותה פתאום, וגם הבחור. מה הוא נותן לה פרחים, מיהו בכלל, רק חסר שירצה ממנה משהו. עכשיו כשהיא לבדה בעיר, אסור לה להתפשר בעניין של הסורגים על החלונות.

היא העיפה מבט לאחוריה, אבל אף אחד לא היה שם, היא הרי ראתה אותו חומק לאיזו סמטה, מה היא נטפלת אליו עכשיו, הוא סתם איזה תימהוני שנראה קצת מסכן, רק במצבה הנוכחי היא יכולה לפחד ממישהו כמוהו. מצבה הנוכחי, מהו בכלל מצבה הנוכחי. המצב הצטמצם לארבעה קירות ולשלוש אותיות. חדר, בית. זה כל מה שמעניין אותה עכשיו. והפרחים, כמובן. היא עוד צריכה להיפטר היום מאיזה אחר.

היא היתה יכולה לתת את הפרחים למידד, אבל אין מקום למחווה כזאת ביניהם, והמילה 'פיוס' מצחיקה אותה, האמת היא שהם אף-פעם לא דיברו על פיוס, הם היו מדברים על 'לחזור', וזה באמת מה שקרה, הם חזרו על אותם צעדים באותו הבוץ. מהמריבה הראשונה אל המריבה האחרונה לא השתנה בעצם כלום, רק העילות למריבות השתנו: למה לא סידרת, למה איחרת, אתה יודע שהערב הזה חשוב לי, למה שתקת כשסמו ישב אצלנו בסלון והפריח דעות גזעניות: שפע של עילות. לפעמים היה ברור שהן שטות, לפעמים הן התחפשו למחלוקת אידיאולוגית עקרונית מאוד. כך או כך, הן היו פשוט וויים שהמתח נתלה עליהם, לפעמים לרגעים, ולפעמים לימים ולילות.

עם הזמן זה הפך להיות מעייף, ובחודש האחרון, מוטב לא לדבר על החודש האחרון. הם עברו לדבר בקצרנות: אני הולך, אני חוזרת בשלוש, קניתי עגבניות. בערב נפגשים מול הטלוויזיה, הראשון שמגיע הביתה מדליק את המכשיר וקובע מה יראו, לפחות על הערוצים הם לא רבים אף-פעם, הטלוויזיה היא פתח מילוט, ושניהם לא באמת מתעניינים בתוכניות. לפני שלושה ימים בישרה לו שהיא עוזבת, והוא ענה שלא יבקש ממנה לא לעזוב. הוא בטח יכניס בקרוב שותפה במקומה, לבדו הוא לא יוכל לממן דירה כזאת.

המחשבות האלה עטופות קרום. היא חשבה על דקירות בלב, סכין בנשמה, לא עלה בדעתה שבסוף יהיה דווקא קרום. הקרום הזה מצפה את המחשבות ועושה אותן נסבלות, אפילו יבשות. היא שבכל מריבה היתה גומרת חבילה של קלינקס, חושבת עכשיו על מידד בלי דמעות. מאוד מוזר השינוי הזה. היא ניסתה להיזכר ברגעים צובטי לב שהיו להם יחד, העלתה זיכרונות והפכה אותם מצד לצד, אולי אם תנער טוב ינשרו בכל זאת כמה טיפות. אבל לא כלום. פשוט לא הולך לה לבכות.

היובש מורגש לא רק בעיניים, אלא גם בכפות הידיים ובחלל הפה, בייחוד בלשון. בהתחלה שתתה המון, מנסה לרפא את היובש הזה, אבל אז היתה צריכה ללכת כל רגע לשירותים, ועכשיו, כשהיא מסתובבת בין דירות, זה מכביד מאוד. כבר כמעט שבוע שהיא עם היובש המשונה הזה. כבר קרה שירקה כדי להוכיח לעצמה שעוד נשאר לה נוזלים בגוף.

היא קמה וגררה את עצמה לדירה הבאה, שנמצאת ממש ברחוב הסמוך. הפרחים עדיין איתה, איכשהו היה לה חבל להשאיר אותם מוטלים על הספסל, זר יפה כל-כך עולה שמונים שקל לפחות. למידד היא לא תיתן אותם, איך יכלה בכלל לחשוב עליו, זו היתה סתם בדיחה גרועה על חשבון עצמה. אבל למי כן? יש צורך בסיבה כדי לתת זר כזה. מן הסתם גם לתימהוני שנתן לה את הפרחים היתה איזו סיבה. יש צורך במישהו שהחלים מניתוח, מישהי שמתאוששת מלידה, מישהו שעזר לתקן פנצ'ר פתאומי ביום גשם, אולי חבר טוב שחזר מחו"ל, שקונים בשבילו כמה דברים למקרר ושמים את הפרחים ליד, באגרטל יפה שמוצאים אצלו בארון. אפשר להסתפק במישהו שעבר מבחן כלשהו, במישהי שפתחה עסק משלה ושנכנסת היום למשרד החדש, גם פתיחת סניף קטן תספיק, אבל צריך לעזאזל שיהיה משהו. אפילו שבת היא סיבה סבירה, אבל היום יום חמישי, ולחכות עם הפרחים עד מחר היא פשוט לא מוכנה, היא לא תעבור את הלילה עם פרחים שמלבלבים להם ליד המזוודות. איך זה יכול להיות שאין לה איש בעולם לתת לו פרחים. איך זה יכול להיות שדווקא היום היא צריכה

להסתובב כמו כלה, חשופה ל"מזל-טוב" של בעלי-דירות מפוקפקים. התחשק לה להעיף את הפרחים לפח אשפה, בדיוק עברה ליד פחים גדולים של רב-קומות, אבל היא פחדה שתצטער אחר-כך, זר יפה ויקר כזה.

אפשר כמובן לתת אותם בנסיבות לא חגיגיות, ולהסביר איך קיבלה אותם, ולמה אין טעם לשמור אותם לעצמה בימים אלו, אבל אז תצטרך לדבר על עזיבת הבית, ולזה אין לה כוח, באמת שלא. היחידה שיודעת ומעורה בפרטים היא איילת, שנמצאת עכשיו בחו"ל. היא תצטרך לספר בזמן הקרוב גם לטלי, אבל עכשיו מעל לכוחותיה להיתקל במבט של אמרתי-לך-מהרגע-הראשון-שאתם-לא-מתאימים, אני-אף-פעם-לא-הבנתי-מה-מצאת-בו.

בדירה הבאה יש עוד שני זוגות שבודקים יחד איתה את השירותים ואת העובש בקירות, והיא מרגישה שהיא נראית משונה עם הזר הזה, כאילו בדרך ליום-האם התעכבה לראות כמה דירות. כשהיא יורדת במדרגות תחושת היובש מתגברת, ולרגע נדמה לה שפשוט נגמר לה הדם בגוף. היא תופסת במעקה, יש לה סחרחורת. היא נזכרת כמה היא לא בכושר מאז שהפסיקה להצטרף אל מידד בטיולים שלו.

עכשיו הפה שלה כבר יבש לגמרי, היא נעצרת באיזה קיוסק לקנות שתייה, ושותה שתי פחיות. היא מתיישבת לנוח ומרגישה שהיובש מכה בה מחדש, למרות ששתתה. כשהיא רוצה לקום, הגוף לא מגיב טוב. הרגליים לא נושאות אותה יותר, ועכשיו הצטרף גם כאב חד בגב התחתון. היא הולכת כמה מטרים, אבל בקושי מצליחה לזוז. היא חייבת לראות עוד כמה דירות. היובש התפשט עד לכפות הרגליים, היא מרגישה אותן נוקשות כמו סוליות אבן. היא מתיישבת עוד פעם ומנסה לחשוב מה לעשות.

הרגליים שלה כל-כך יבשות, שנדמה לה שהן נסדקות בתוך הנעל, ואז היא נזכרת בפנינה, ומתפלאת איך לא חשבה עליה קודם. לפני שנה הצילה פנינה את הכתף שלה, אחרי שהרופאים עם כל הכדורים שלהם לא עזרו. המחשבה על פנינה נותנת לה פתאום קצת כוח, והיא מצליחה לקום כדי להגיע לטלפון סמוך. היא מתפללת שפנינה תקבל אותה בהקדם, אולי אפילו עוד היום.

פנינה, את זוכרת אותי, היא שואלת, ופנינה אומרת לה, בטח, אותך ואת הכתף שלך לא שוכחים בקלות, מה שלומך, חמודה, מה קרה, היא שואלת, ואומרת שתמצא בשבילה זמן היום, היא נשמעת לה במצב לא טוב במיוחד.

כעבור שעתיים היא משתרכת אל פנינה, הפרחים עדיין בידה, ובדירה היחידה שמצאה חן בעיניה ביקשו מאה דולר יותר מבכל האחרות. אצל פנינה בבניין דווקא יש

מעלית, ורגע לפני שהיא נכנסת אליה, היא הולכת לדשא שמאחורי הבית, ומשליכה שם את הפרחים העטופים.

פנינה לא מבזבזת זמן. המזרון שעל הרצפה כבר מצופה סדין נקי שרק יצא מהכביסה, היא אומרת לה, בואי חמודה, הנה כיסא בשביל כל הבגדים שלך, תגידי לי אם קר לך מדי, אני אפעיל את החימום. בינתיים לא קר לה, היא מסירה את כל הבגדים, פנינה עוטפת אותה בסדין, ומתחילה ללחוץ. הלחיצות מכאיבות היום יותר מאי-פעם, וכשפנינה נוגעת לה בבטן, היא לא מצליחה לא לצעוק. מה קרה שכל המעברים אצלך סתומים ככה, מתפלות פנינה, הגוף שלך כמו פלונטר אחד גדול. היא לא עונה, וגם פנינה לא מוסיפה לשאול, ורק בוחנת את התגובות שלה. היא נוגעת לה בידיים, ברגליים, בבטן, בגב, בכל מקום. הגוף כמעט מתפצץ, עם הכתף זה אף-פעם לא כאב לה ככה, אבל היא סומכת על פנינה ונותנת לה להמשיך לעבוד. המתח של הגוף קופץ החוצה, פנינה כאילו מושכת אותו מתוך האיברים בכפות הידיים החמות שלה, והכאב החד נהיה בהדרגה קצת יותר נסבל, אולי הטיפול בכל-זאת יעזור. אני לא נותנת לך ללכת בלי מסאז' שמנים, מודיעה לה פנינה, הכאבתי לך ככה, אז תני לי גם לעשות לך טוב. היא לא עונה, רק מתהפכת מהבטן אל הגב, עוצמת עיניים, ומרגישה כובד גדול, אבל היובש כבר התפוגג, וגם המחשבות המהירות מתחילת להתפזר ומשאירות סוף-סוף חלל פנוי.

פנינה הולכת הצידה לערבב כל מיני שמנים. ערבבתי בשבילך שמנים של רוחניות, כאלה שמנקים רעלים החוצה מהגוף, היא אומרת ועכשיו יש לנגיעות שלה ריח טוב שמגיע מעולם רחוק. היא מרגישה כמעט נעים, ולפתע העיניים שלה נרטבות והיא מתחילה לבכות. אין לה חשק להיות נבוכה מזה, והמבוכה ממילא לא תעזור, כי הבכי לא ממש נשלט, הוא מתערבב בשמן ומרטיב את המזרון. פנינה אומרת לה, יופי, בכי כזה מצוין לבריאות, ולרגע מתחשק לה לצחוק וללגלג על האמירות האלה, אבל גל של בכי חדש עולה ומרעיד לה את הגוף. בסוף הטיפול היא בכל-זאת נבוכה ומתקשה להסתכל לפנינה בעיניים, ואז פנינה אומרת לה, חמודה, תפסיקי להחזיק את עצמך קצר, אם היית יודעת כמה אנשים בכו לי פה, כל סדין שלישי שאני מוציאה מהחדר הזה רטוב מדמעות. היא משלמת לפנינה שמונים שקל תמורת הטיפול, והסכום הזה מזכיר לה משהו, והיא רצה למטה, אל הדשא האחורי, מי האמין שאחרי יום כזה עוד תהיה מסוגלת לרוץ. הפרחים נמצאים שם, נחים להם בתוך הדשא כאילו חיכו שתסיים את הטיפול, היא אוספת אותם וחוזרת למעלה, משאירה אותם ליד הדלת של פנינה, ומסתלקת מהר; לפני שהמבוכה תציף אותה שוב.

כשפנינה מצאה את הפרחים מוטלים על על סף ביתה, היא הבינה מיד שנתי שלח אותם לשם פיוס, ועוד לפני שסידרה אותם בוואזה הכחולה מיהרה להתקשר אליו. הוא לא היה בבית, והיא השאירה לו במשיבון דברי-תודה על הזר הנהדר. אתה מכיר את הטעם שלי, היא אמרה לו, וגם אני כבר התחרטתי על הפרידה. נתי שמע את ההודעה בהפתעה, ונבהל מהמחשבה שיש לפנינה מחזר, שהיא עדיין אינה ערה לקיומו. בטח שתהיה מחוזרת, אמר לעצמו, מה חשבת, מישהי כמוה לא צריכה לשבת בבית לחכות. ככל שהרבה להפוך בדבר, הבהיל אותו המחזר האלמוני, שנוסף לכל גם מעז לקלוע כך לטעמה של פנינה. כשנפגשו באותו ערב התפייסו בכל דרך אפשרית, וסוף סוף קבעו תאריך לחתונה. אני רוצה שהפרחים בחתונה שלנו ייראו כמו הזר ששלחת לי, אמרה פנינה, פרחים בכמה צבעים, לא מסודרים יותר מדי - פרחים שמצד אחד הם כמו השדה, ומצד שני רואים שמישהו בחר אותם בקפדנות.

פנינה הגיעה אל מרגלית בשמלה פרחונית בגוונים ורודים, ובלוויית אמה. אני רואה שהתלבשת במיוחד לקראת המשימה, חייכה אליה מרגלית. מיד בהתחלה הבהירה פנינה שהיא מבכרת זרים של פרחי-בר על פני "סידורים" מוכנים, אבל האם גרסה לעומתה שפרחי-בר עושים ערבוביה בעיניים, ושמוטב להעמיד על השולחן "סידור" קטן ונחמד. פרחי-בר זה כמו שיער פזור, היא אמרה לפנינה. זה לא משהו שמתאים לחתונה. מרגלית הניחה לפנינה אלבום-כיסים אם תמונות של פרחים. בואו נחשוב ביחד, הציעה, יש לנו פרחים בכל סגנון ולכל מטרה. קודם כל צריך לדמיין את אווירת החתונה, ואחר כך לבחור את הפרחים שיתאימו לערב מיוחד כל כך. אתן נשים, חייכה אליהם כממתיקה סוד, אני לא צריכה להסביר לכן שפרחים זה עולם שלם, שפה בפני עצמה.

פנינה נתנה במרגלית מבט חשדני וכמעט חשבה ללכת משם, אבל משהו בתוכה אמר לה שיהיה בסדר; היא אולי מדברת יותר מדי, המרגלית הזאת, אבל עושה רושם שהיא יודעת את מלאכתה.